

Ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἐπιστ. Ἐπετ. Πανεπ. 13 (1917) 189. "Ὅτι ἡ λ. μεσν. μαρτυρεῖ τὸ οὖσ. ἀρμεγάδι, ὃ ἰδ. Περὶ τῆς τροπῆς τοῦ λ εἰς ρ πβ. ἀδελφός - ἀδερφός, ἀλμη - ἄρμη κττ. Περὶ τῆς ἀναπτύξεως τοῦ ι ἐν τῷ ἀλιμέγω ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,4.

1) Ἐκπιέζων τοὺς μαστοὺς ζῶον ἐξάγω τὸ γάλα, ἀμιέλω κοιν. καὶ Ἀπουλ. (Καλημ.) Καλαβρ. (Μπόβ. κ.ά.) Καππ. (Ἀνακ. Ἀραβάν. Σίλατ. Σινασσ. Τελμ. Φάρασ. Φερτ. κ.ά.) Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Ὁφ. Σάντ. Σαράχ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Ἀρμέγω τὴν ἀγελάδα - τὴν κατοίκα - τὸ πρόβατο - τὰ γαλάρια - τὰ πράματα κττ. κοιν. Ἀλμέγω τὴν ἀγελάδα Κερασ. Ἀρμέγου τὴ γίδα καὶ τυροκομοῦ Μάν. Ἀλμέγω τ' αἰῖδ' - τὸ πρόβατον - τὸ χτήνον Τραπ. Χαλδ. κ.ά. Ἐλίμεξα τὸ ζῷον Ὁφ. Χαοῦ τὸ ζῷον ζόρικα ἀλιμέται (αὐτὸ τὸ ζῷον δύσκολα ἀμέλγεται) Ὁφ. Τὸ χτήνο μ' ἄλλο κ' ἀλμέχεται (ἡ ἀγελάδα μου δὲν ἀρμέγεται πλέον. κ' ἀλμέχεται ἐκ τοῦ κ' ἀλμέχεται) Κοτύωρ. || Φρ. Ἐνα γάλα τὴν ἀρμέγω (λ. γ. τὴν ἀγελάδα, ἥτοι ἅπαξ τῆς ἡμέρας τὴν ἀμέλω) Σῦρ. Βάλ' τα πάλι νὰ τ' ἀρμέξουμε (ἐπὶ τῶν ἐπανερχομένων εἰς τὸν αὐτὸν λόγον ἢ τὴν αὐτὴν πράξιν) πολλαχ. Αἰτι νὰ τ' ἀρμέξουμε (νὰ οὐρήσωμεν) Μακεδ. (Βλάστ.) || Παροιμ. φρ. Καλὴ ἀγελάδα βρῆκε κι ἀρμέγει! (ἐπὶ τοῦ ποικιλοτρόπως ἀποσπῶντος παρὰ τινος χρήματα ἢ ἄλλας ὑλικὰς ὠφελείας). Τὸν ἔχει ἀγελάδα καὶ τὸν ἀρμέγει (συνών. τῇ προηγούμενῃ) πολλαχ. Πίσω νὰ τ' ἀρμέξουμε (ἐπὶ ἐπαναλήψεως ἀποτυχόντος ἔργου) Πελοπν. (Γορτυν.) Φέρ' τα νὰ τ' ἀρμέξουμε (ἐπὶ παρουσιαζομένης δυσκολίας ἢ ἀνεπανορθώτου κακοῦ) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Βάρ' τα πίσω νὰ τ' ἀρμέξουμε (ἐπὶ ἀνωφελοῦς πλέον ἐπαναλήψεως συζητήσεως) Μακεδ. (Καταφύγ.) Βάλε τα πίσω νὰ τ' ἀρμέξουμε (ἐπὶ δυστρόπου ἐπαναφέροντος πάντοτε τὰς αὐτὰς ἀντιρρήσεις) Κρήτ. || Παροιμ. Ἀρμεγε λαγούς καὶ κούρενε χελῶνες (ἐπὶ ματαιοπονίας) πολλαχ. Μᾶς ἐφάγαν τὸ χορτάρι, βάρ' τα νὰ τ' ἀρμέξουμε (ἐπὶ τοῦ ζητοῦντος προφάσεις τιμωρίας ἢ ἐκδικήσεως) Πελοπν. (Λακων.) Θέλεις ρούφα κι ἄρμεγε, θέλεις ἄρμεγε καὶ ρούφα (ἐπὶ ἔργων ὁμοίων ἐν τῇ παρουσιαζομένῃ δυσκολίᾳ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν) Ἡπ. || Ἀσμ.

Ῥόμαν τὸ Γιάννην κ' ἔλουσα καὶ 'ς σὸ κουνὶν κ' ἐθέκα, Ῥόμαν τὰ χτήνᾳ κ' ἔλμεξα καὶ 'ς σὸ μαντριν κ' ἐφέκα Πόντ.

Κι ἀκμὴν τὸν Γιάννη κ' ἔλουσα, 'ς τὸν ἄγι-Γιάννη κ' ἔθηκα, κι ἀκμὴν τὰ χτήνᾳ κ' ἔλμεξα, μεσημέριν κ' ἐποίκα

Καππ. Καὶ ἀμτβ. παράγω γάλα Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Τὸ μονοβύζικο ζῷον κεῖνο ἀρμέει πλεονέκτερο, μάτι νὰ μὴ δὸ πιάση, παρὰ νὰ 'θεν ἔχει τέσσερεις ρῶες. β) Συνθλίβω, πιέζω τι πρὸς ἐξαγωγήν ὑγροῦ ἢ ἄλλου τινός, ἐκπιέζω Ἀμοργ. Ἡπ. κ.ά.: Ἀρμέου τοῦ προουκάλ' γιὰ νὰ βγῇ οὐ ἔμπρους (προουκάλ' = δοθιὴν) Ἡπ. Ἀρμέγω τὸ πιτσουλικὸ (πιάνω τὸν φελλὸν τοῦ σάκκου τῆς τράτας καὶ τὸν τινάζω διὰ νὰ ἔλθουν τὰ ψάρια ἐμπρὸς) Ἀμοργ. 2) Μεταγγίζω, ἐπὶ οἴνου μεταφερομένου ἀπὸ τοῦ ληνοῦ εἰς βαρέλλια Πελοπν. (Καλάβρυτ. Κορινθ. Λάστ. κ.ά.): Ἀρμέγω τὸ κρασί Καλάβρυτ. Κορινθ. 3) Δρέπω, συλλέγω, ἐπὶ καρπῶν συνήθως τῆς ἐλαίας κατὰ τρόπον ἀμέλξεως (ἰδ. ΒΦάβην ἐν Ἀθηνᾶ 46 (1935) 214) Ἀμοργ. Ἡπ. (Πρέβ.) Πελοπν. (Ἀργολ.) κ.ά.: Ἀρμέγω τοῖς ἐλαῖς Ἀμοργ. Ἀργολ. Πρέβ. β) Κατ' ἐπέκτ. πορίζομαι Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά.: Ἀποὺ 'κεῖν' τ' ἀμπιλάκ' ἀρμέου κι ζῶ Αἰτωλ. Ἐχ' κατ' χουραφάκια, οὐλ' ἀποὺ 'κεῖν' ἀρμέει αὐτόθ. 4) Μεταφ. λαμβάνω συνεχῶς παρὰ τινος χρήματα ἢ ἐπιτυχάνω ἄλλας ὠφελείας πολυτάκεις δι' ἐπιμόνων καὶ ὀχληρῶν αἰτήσεων ἢ καὶ λάθρα, ἐκμεταλλεύομαι κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.

κ.ά.): Τὸν ἀρμέγει. Τὸν ἄρμεξε δυνατά. Τὸν ἀρμέξανε καλὰ κοιν. Τὸν πιδὶ ἄρμιξι τοὺν πατέρα τ' Ἡπ. Καλὰ τοὺν ἀρμέξανι Σάμ. Ἐχου τ'ς γουνέουζ-ου-μ' ἀκόμα κι οὐλον κατ' ἀρμέου (ἔχω τοὺς γονεῖς μου ἀκόμη καὶ συνεχῶς κατὰ τοὺς παίρνω) Αἰτωλ. Ἀ σὲ 'ρουμέξη θέλει (ἄ = θά) Σύμ. Ἀλμέγω ἕναν ποῦ ζουμίζ' (ποῦ ζουμίζει, ἔχει ζουμί, χρήματα) Τραπ. Καλὰ καλὰ ἔλμεξεν αὐτον Τραπ. Χαλδ. || Φρ. Ἡρμεξέ με ὡς τὸ κόκκαλο (μοῦ πήρε ὅ,τι εἶχα) Κρήτ. Συνών. τρυγῶ.

Πβ. ἀρμεύω.

ἀρμεγῶνας ὁ, Ἡπ. Χίος — ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,68 — Δεξ. Βλαστ.

Ἐκ τοῦ ἀμέλγων μετοχ. τοῦ ἀρχ. ρ. ἀμέλω κατ' ἀναλογ. τῶν περιεκτικῶν εἰς - ὦνας. Ἰδ. GHatzidakis Einleit.*143 σημ.

1) Ἀγγεῖον ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἀμέλγουν Χίος. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρμεγάρι. 2) Τὸ διαμέρισμα τῆς μάνδρας ὅπου ἀμέλγουν τὰ ζῷα Ἡπ. Χίος — ΚΚρυστάλλ. ἐνθ' ἀν. — Δεξ. Βλαστ.: Ἀσμ.

Ὅντας σειοτῆς καὶ λυγιστῆς καὶ μπῆς 'ς τὸν ἀρμεγῶνα, μέσα καθριά σου χαίρεται, ψυχὴ σου καμαρώνει

Χίος — Ποίημ.

Σ τὸν ἀρμεγῶνα ὁ πιστικὸς νὰ φέρῃ τὸ κοπάδι,

νὰ στρέφουν ἀπὸ τὲς βοσκὲς 'ς τὴν κούρνια τὰ πουλλάκια ΚΚρυστάλλ. ἐνθ' ἀν. Συνών. ἀρμεγαδιῶνας, ἀρμεγὸς 5, ἀρμεχτούρα.

ἀρμεγῶνι τό, ἀμάρι. ἀρμεῶνιν Ἰκαρ. ἀρμεῶνι Ἄνδρ. ἀρμεῶνι Ἄνδρ.

Ἐκ τοῦ οὖσ. ἀρμεγῶνας.

Ἀρμεγῶνας 1, ὃ ἰδ.

ἀρμεγωσουρώνω ἀμάρι. ἀρμεωσουρώνω Κύθν.

Ἐκ τῶν ρ. ἀρμέγω καὶ σουρώνω.

Ἐγγέω τὸ ἐκάστοτε ἀμελγόμενον γάλα ἐντὸς ἀνηρτημένου σακκουλλίου ἐκ πυκνοῦ παννίου, ἵνα διηθουμένου τοῦ ὁροῦ μείνῃ ἡ συμπαγεστέρα οὐσία ὡς εἶδος τυροῦ.

ἀρμελοκόβομαι Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ οὖσ. ἀρμὸς καὶ τοῦ ρ. μελοκόβομαι ἀντὶ ἀρμομελοκόβομαι ἀποβληθείσης κατ' ἀνομ. τῆς συλλαβῆς μο.

Αἰσθάνομαι ἀτονίαν εἰς τὰς ἀρθρώσεις τοῦ σώματος ἐκ πυρετοῦ ἢ τρόμου: Δὲν ἤξερω καθ' ἀπόγιομα τί ἔχω κι ἀρμελοκόβομαι. Τὴν ὥρα ποῦ τ' ἄκουσα ἀρμελοκόπηκα. Δὲν ἤξερω γιὰτί εἶμαι σὰν ἀρμελοκομμένος! Πβ. ἀρμοκόβομαι (ἰδ. ἀρμοκόβω 1).

ἀρμενάλι τό, Λευκ.

Ἐκ τοῦ οὖσ. ἄρμενο καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ἄλι.

1) Μικρὸν παράθυρον τῆς στέγης τὸ ὁποῖον χρησιμεύει διὰ τὸν ἀερισμὸν τῆς οἰκίας: Ἀνέβηκε ν' ἀνοίξῃ τ' ἀρμενάλα νὰ πάρῃ ἀέρα τὸ σπίτι. 2) Ἡ ἀνωτάτη ὀροφὴ τῆς οἰκίας: Φρ. Ἀνέβηκε ἀπὸν 'ς τ' ἀρμενάλι (εἰς μέρος ὑψηλόν). 3) Οἰκία μεγάλη καὶ παρημελημένη καὶ εἰς τὸν ἀνεμὸν ἐκτεθειμένη: Τί μ' ἔφερρες νὰ κάτσω σὲ τοῦτο τ' ἀρμενάλι ποῦ δὲν ἔχει μιὰ ζεστὴ γωνιά; Συνών. ἄρμενο 3.

ἀρμενᾶς ὁ, Κάρι.

Ἐκ τοῦ οὖσ. ἄρμενο καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ἄς.

Ἀνεμόμυλος.

ἀρμενᾶτος ἐπίθ. ἀμύριτ. Θηλ. ἀρμενάτη Κύθηρ. Νάξ. (Κινίδ.) Ρόδ. ἀρμενᾶτα τά, Ἀμοργ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄρμενο καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -οῦσ.

1) Ὁ διατεταγμένος λοξῶς, ἐπὶ τῶν κρηθρῶν (ἢ ὑπὸ τῶν μελισσῶν λοξῇ διάταξις τῶν κρηθρῶν ἐν τῇ κυψέλῃ κατὰ τὸν τρόπον ὅμοιον πρὸς τὴν λοξὴν τῶν ἱστίων πλοίου διάταξιν ἀποδίδει περισσότερον μέλι): Ἀρμενᾶτες πίττες Κινίδ. Ρόδ. Κατ' ἐπέκτασιν δὲ λέγεται καὶ ἐπὶ τῶν μελισσῶν ποῦ κατασκευάζουν τοιαύτας κρηθράς καὶ ἐπὶ τῶν περιεχομένων κυψελῶν: *Ἡδρα τὲς γυψέλες μου ἢ τὲς μέλισσές μου ἀρμενᾶτες* Ρόδ. *Μέλισσα ἀρμενάτη* Κύθηρ. Πβ. ἄρμενο 1 δ.

2) Οὐδ. πληθ. οὐσ., εἶδος λευκῶν σύκων Ἀμοργ.

ἀρμενεύω Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Ἀρμένις.

1) Κινουμαι βραδέως, ἀργοπορῶ, βραδύνω Πόντ. (Χαλδ.) Πβ. φρ. *ἄμον Ἀρμέντις* (ὡς Ἀρμένιος βραδύς). 2) Καταλαμβάνομαι, κατέχομαι ὑπὸ ἰσχυροῦ πείσματος, οὐδαμῶς μεταπειθόμαι Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)

Πβ. ἀρμενίζω (II).

ἀρμένι τό, Ἡπ. — Λεξ. Αἰν. ἀρμέν' Θεσσ. (Καρδίτς.) Θράκ. (Σουφλ.) Μακεδ. (Βέρ. Βλάστ. Γρεβεν.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ὄρμινον κατὰ παρετυμ. πρὸς τὸ Ἀρμένις. Ἰδ. ΜΣτεφανίδ. ἐν Λαογρ. 9 (1926) 443 κέξ.

Διάφορα φυτὰ μὲ τὸ κοινὸν χαρακτηριστικὸν ὅτι καπνίζονται αἱ λεχῶνες, ὅταν ἀρμενίζονται (ἰδ. ἀρμενίζω II) 1) Τὰ ἐξῆς φυτὰ τῆς τάξεως τῶν συνθέτων (compositae) α) Πύρεθρον τὸ παρθένιον (pyrethrum parthenium). Συνών. βάλσαμο, βασκαντιήρα. β) Χαμαίμηλον τὸ κοινόν (matricaria chamomilla). Συνών. τ' αἰ-Γεωργίου τὸ λουλουδάκι (ἰδ. αἰ-Γεωργίς 1), ἀγεωργίτικο (ἰδ. ἀγιγεωργίτικος 2), ἀγιολούλουδο 2, Ἀρμένις 9, ἀρμένος 2, χαμόμηλο. γ) Ἀνθεμὶς ἢ Χία (anthemis Chia). δ) Εἶδη χρυσανθέμων. 2) Τὸ φυτὸν ἐλελίσφακον τὸ ὄρμινον (salvia horminum). Συνών. καυλόχορτο, σαρκοθρόφι. [**]

Ἀρμενία ἢ, λόγ. κοιν. Ἀρμενιά πολλαχ.

Τὸ ἀρχ. ὄν. Ἀρμενία.

1) Τὸ γεωγραφικὸν ὄνομα Ἀρμενία καὶ κατ' ἐπέκτασιν τόπος ὑπὸ τῶν Ἀρμενίων κατοικούμενος κοιν.: Ἀσμ.

Ἐμένα τὸ πουλλί μου λείπει 'ς τὴν Ἀρμενιά, μήτε γραφή μου στέλνει μήτε ἀπηλογιά Αἴγιν.

Ἐκεῖς τοῦς χήρας τὸ παιδί, τοῦς Ἀρμενιάς τὸ γγόνι (τὸ ἐξ Ἀρμενίας ἢ καὶ ἐξ Ἀρμενίων γονέων καταγόμενον) Καπ. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀρμενιά Ἀττικ. Πελοπ. (Ἀρχαδ. Μάν.) Ρόδ. Βουνὸ τῆς Ἀρμενιάς Πελοπ. (Μαντίν.) 2) Πληθὸς Ἀρμενίων ἀγν. τόπ. Διὰ τὴν σημ. πβ. Ἀρβανιτιά, Τουρκιά κττ.

ἀρμενιά ἢ, Χίος (Πιτ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄρμενο.

Ὁ ὑφαντικὸς ἱστός. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀργαλειὸ 2.

ἀρμενιάζω ἀμάρτ. ἀρμινιάζου Θεσσ. Θράκ. (Κομοτ.) Μέσ. ἀρμινιάζουμι Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Μακεδ. (Μελέν. Σέρρ.) κ.ά.

Κατὰ ΠΠαπαγεωργ. ἐν Ἀθηνᾶ 24 (1912) 459 κέξ. ἐκ τοῦ ἀρμενίζω (II), κατὰ ΣΚυριακίδ. ἐν Λαογρ. 8 (1925) 467 κέξ. ἐκ τοῦ ὄν. Ἀρμένις.

Ἀμτβ. πάσχω ἀπὸ ἐπιλόχιον πυρετὸν ἢ διανοητικὴν διατάραξιν ἐξ ἐπηρείας δαίμονος, ἐπὶ λεχοῦς Θεσσ. Θράκ. (Ἀδριανούπ. Κομοτ.) Μακεδ. (Μελέν. Σέρρ.) κ.ά.: Ἡ λι-

χοῦσα νὰ μὴν ἀπουμ'νίσῃ' μοννάχ' τ'ς, γιατί ἀρμινιάζ' Κομοτ. Ἡ λιχῶνα ἀρμινιάζιτι Θεσσ. Ἡ λιχῶνα ἀρμινιάσκι Ἀδριανούπ. Μετβ. προξενῶ ἀσθενεῖαν ἢ διανοητικὴν διατάραξιν, ἐπὶ λεχοῦς Θεσσ. κ.ά.: Ἐπφδ. Μὴ ἀρμένιασι ἢ μάννα μ', μὴ ἀρμένιασι ἢ *babāz-ou-μ'*, μὴ ἀρμένιασαν τὰ ξαδέρφια μ' Θεσσ. Συνών. ἀρμενίζω (II) 3.

ἀρμένιασμα τό, Μακεδ. (Θεσσαλον.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρμενιάζω.

Ὁ ἐπιλόχιος πυρετὸς ἢ ἡ διανοητικὴ διατάραξις λεχοῦς ἐξ ἐπηρείας δαιμονικῆς. Συνών. ἀρμένισμα (II) 2.

ἀρμενιάτικα τά, Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. *ἀρμενιάτικος.

Τὸ ἐκ βασκανίας προερχόμενον κακόν, ἀσθενεῖά τις, ἐπὶ λεχοῦς καὶ τοῦ ἀρτιγεννήτου βρέφους: *Καλόθεσε δὴ λεχοῦσα 'ς τὸ κρεββάτι, ἔκανε ὅ,τι ἤξερε γιὰ νὰ μὴ πάθουνε τὸ παιδί κ' ἢ μάννα ἀπὸ νυχτοπάτημα κι ἀρμενιάτικα* (ἐκ παραδ.)

ἀρμενίδι τό, Ἡπ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρμενίζω (I) καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδι.

Τὸ θαλάσσιον ζῷον ἀργοναύτης ἢ ἀργῶ (argonauta argo) τοῦ γένους τῶν μαλακίων (mollusca) τῆς τάξεως τῶν κεφαλοπόδων (cephalopoda), ὁ τῶν ἀρχαίων ναυτίλος ἢ ποντίλος. Συνών. ἀρμενιστάρι. [**]

ἀρμενίζω (I) κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἰν.) ἀρμενίζ-ζω Χίος (Καρδάμ.) ἀρμενίζω Σίφν. Τήλ. ἀρμενίζου Τσακων. ἀρμινίζου βόρ. ιδιῶμ. ἀρμινίν-νον Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀρμενῶ Πελοπ. (Λακων. Πάτρ.) κ.ά. — Passow 294 ἀρμινῶ Ἡπ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) ῥμινίζω Νίσυρ. κ.ά. ἀρμανίζω Λεξ. Δημητρ.

Τὸ μεταγν. ἀρμενίζω. Ἰδ. ΠΠαπαγεωργ. ἐν Ἀθηνᾶ 24 (1912) 459 κέξ. Ὁ περισπώμενος τύπ. ἀρμενῶ ἐσχηματίσθη διὰ τὴν σύμπτωσιν τοῦ ἀορ. τῶν εἰς -ίζω καὶ τῶν εἰς -άω καὶ -έω ρ. καθὼς καὶ χαιρετίζω-χαιρετῶ, ψηφίζω-ψηφῶ κττ. Πβ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,272. Τὸ ἀρμανίζω κατ' ἀφομ. ἐξακολουθητικήν.

Α) Ἀμτβ. 1) Ταξιδεύω διὰ θαλάσσης, πλέω, ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ πλοίων κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἰν.) Τσακων.: *Ὀλη τὴ νύχτα ἀρμενίζαμε. Τέσσερεις μέρες ἀρμενίζαμε 'ς τὸ πέλαγος πολλαχ. Ἀρμενίζεν ἓνα μῆνα, δυὸ μῆνες, ἓνα χρόνον, δυὸ χρόνια, ἔσωσεν τὸ ἀπόσωσεν σὲ μίαν ἐρημίαν* (ἐκ παραμυθ.) Μεγίστ. *Σηκών-νιτι τοὺν καράβιν 'ς τὰ παννιά, ἀρμινίν-νει μίαν ἡμέραν, δυὸ μέρις Λιβύσσ. Καράβια ἀρμινᾶνι Αἰτωλ. || Φρ. Ἀρμενίζω πρίμα* (πλέω ἐξ οὐρίας, οὐριοδρομῶ) Ἀρμενίζει καλὰ (μεταφ. διοικεῖ καλῶς τὰ τοῦ οἴκου κττ.) *Ποῦ ἀρμενίζεις; ἢ ποῦ ἀρμενίζει ὁ νοῦς σου;* (πρὸς ἀνθρώπον ἀφηρημένον ἢ ἀπάγοντα ἑαυτὸν ἐκ τῶν ὀρθῶν σκέψεων καὶ ἔργων καὶ ἀποτυγχάνοντα) σύνηθ. || Παροιμ. φρ. Π' ἀρμενίζει μπρὸς πάει (ὁ ἐργαζόμενος προκόπτει καὶ εὐημερεῖ) Μεγίστ. *Ὅποιος ξέρει κι ἀρμενίζει δὲ φοβάται τὴ φουρτούνα* (ἐπὶ τοῦ γνωρίζοντος νὰ ὑπερβάλλῃ τὰς δυσχερείας τῆς ζωῆς) Ζάκ. *Κατὰ π' ἀρμενίζει θὰ πέση ἔξω* (ἐπὶ τοῦ σπατάλου) Ἀπύρανθ. || Παροιμ.

Ἐχετε γειά, γειτόνισσες, κ' ἐγὼ ψηλ' ἀρμενίζω

(εἰρων. ἐπὶ τοῦ ἀλαζονευομένου) Θήρ. κ.ά. Γνωμ.

Γέρω βορσά ἀρμενίζε καὶ νότο παλληκάρι

(βραχυλογικῶς ἀντὶ μὲ γέρω βορσά, μὲ παλληκάρι νότο, ἥτοι ταξίδευε ἀφόβως, ἀν παρῆλθον πολλαὶ ἡμέραι, καθ' ἃς πνέει βόρειος ἄνεμος, διότι δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ γίνῃ ἰσχυρότερος καὶ θιστῶν τὴν θάλασσαν τρικυμιωδεστέρα, τοῦναντίον δὲ προκειμένου περὶ τοῦ νοτίου ἀνέμου ταξί-

